

သိန်းမင်းတင်

ပုံစံလှည့်လည်

တုံ့လှည့်လည်

ကျေးအေးပေးပါ
ဆောင်းသင်

ပန်းချီသိန်းရွှေကြည်

အခန်း(၁)

ပြည်တွင်းလေယာဉ်ခရီးသည် များ ဝင်ထွက်သည့် အပေါက်အပြင် ဘက်မှာ အငှားကားတွေ ရော ကိုယ်ပိုင်ကားတွေပါ တန်းစီနေသည်။ ။

ခရီးသည် များ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် အလှူလှူ ထွက်လာကြသည်။ ။ မော်လမြိုင်ခရီးစဉ်မှ လေယာဉ်ဆိုက်ကပ်ပြီးပြီးမှ ပုရွက်ဆိတ်အုံထဲ တုတ်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ခရီးသည် များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် နှင့် ထွက်လာသည်။ ။

ထွက်လာသည့် ခရီးသည် တွေ ကားငှားသူကငှား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား တွေနှင့် လာကြိုသူတွေက ကြိုနှင့် အလှူလှူ လေဆိပ်အဆောက်အဦရှေ့က ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ။

လျှောခနဲ လျှောခနဲ ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်သွားသော်လည်း အက်စီးဇောင်း တက္ကစီကားတစ်စီးက ထွက်ခွာမသွားသေးပါ။ လာငှားသူတွေနှင့် ဈေးမတည့်ပုံရသည်။ ။ ကားနားသို့ ခရီးသည် တွေ ရောက်လာငှားသော်လည်း ထိုကားကို စီးသွားခွင့် မရရှာပါ။

ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ထိုင်နေသော ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်၊ အသားလတ်လတ်နှင့် ကြည့်၍ ရှု၍ အတော်ကောင်းသော တက္ကစီယာဉ်မောင်းက လက်ထဲကဏ္ဍနယ်ကို ကျော်လွှားပြီး သူ့အကြည့် တွေက ခရီးသည် ထွက်ပေါက်ဆီသို့ စူးစူးဝါးဝါး ကျရောက်နေသည်။ ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ထွက်အလာကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ
မျှော်လင့်သူက ပေါ်မလာ သေးပါ။ ခရီးသည် တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း
ရှင်းသွားပါပြီ။

"ဟူး ဒီဖလိုက်နဲ့ ပါမလာဘူးထင်တယ်"

သူမျှော်လင့်သူပါမလာ၍ စိတ်ပျက်သွားသည့်ဟန်က သူ့မျက်နှာပေါ်
တွင် အတိုင်းသားပေါ်နေ သည်။

"ခရီးသည် ကုန်ပြီဆိုတော့ ပြန်ရုံပဲပေါ့လေ"

ပြန်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်ပြီး ခရီးသည် ထွက်
ပေါက်ဆီသို့ နောက်ဆုံး အကြည့်ကိုပို့လိုက်သည်။ ခရီးဆောင်သေတ္တာ
လေးကိုဆွဲပြီး အူယားဖားယား ထွက်လာသော မိန်းမပျိုချောချောလေး
ကို တွေ့လိုက်သည်။

"တက္ကစီ ခဏနေပါဦး"

ထွက်ခွာတော့မည့် သူ့ရဲ့ ကားကို မိန်းမချောလေးက လှမ်းတားသည်
။ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် သူ့ကားနားဆီသို့ ရောက်လာသည်။

"ကားအားလားဟင်"

"အားပါတယ်၊ ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုပါ"

"သုံးရာကျမယ်"

"ရပါတယ်၊ လိုက်မယ်"

ချောမွေ့လှပ နုနယ်သော မိန်းမပျိုလေးက
နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာကို အလျင်တင်ပြီး သူက

ဝင်ထိုင်သည်။ ပိုနီလေး စည်းနှောင်ထားသော မည်းနက်ခက်ဝေနေသည့် ဆံပင် များကို သိမ်းကျုံးပြီး ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းသို့ ယူလိုက်သည်။

"တော်တော်ကိုလှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

ကားမောင်းသမားက ကားကို ဘီးစလိုမ့်ရင်းနဲ့ နောက်ကြည့်မှန်က နေတစ်ဆင့် မိန်းမပျို လေးရဲ့ အလှကို တစ်ချက် စူးခနဲကြည့်လိုက်သည်။

။

လေဆိပ်အဆောက်အဦရှေ့ကနေ ကားကို လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်လာသည်။ လေဆိပ်အထွက် လမ်းကလေး ကားကို သွက်သွက်လေး မောင်းခဲ့သည်။

"မိန်းကလေး ဘာပစ္စည်းပါလဲ"

"ရှင်"

"မင်း မော်လမြိုင်ကလာတာမဟုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်းပါလဲလို့ "

"ရှင်က ဆောင်းကို ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ၊ မော်လမြိုင်ကလာတာနဲ့ ပစ္စည်းပါရမလား"

"မသိဘူးလေ၊ မင်းက လေယာဉ်ကနေဆင်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုသွား မယ်ဆိုတော့ တို့ သဘောပေါက်လွဲသွားတာပေါ့"

"ရှင်ဟာလေ လူကဲခတ် တော်တော်ညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

"ဆောရီးကွာ၊ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဆောင်းစံပယ်က အငှားယာဉ်မောင်းသမားကို ပစ်ခတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

"မင်းနာမည်က ဆောင်းတဲ့ လား"

"ဆောင်းစံပယ်ပါ"

"လူနဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်တယ်"

ထိုသူက မှတ်ချက်ချပြီး ကားကိုဆက်မောင်းနေသည်။ ။

"ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဘယ်ဆိုင်ကိုသွားမှာလဲ"

"သီဂီရွှေစင် လှရိပ်မြို့ကိုသွားမှာပါ"

"ဪ - သီဂီရွှေစင်ကိုလား"

"ရှင်က အဲဒီဆိုင်ကိုသိလို့လား"

"သိတယ်၊ သိပ်ကိုနာမည်ကြီးတဲ့ ဆိုင်ပေါ့၊ ဂျပန်ပြန် ဆရာမက အုပ်ချုပ်တာလေ။ မိန်းကလေး တော်တော်များများက သီဂီရွှေစင်ထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာရင် ပုံစံက တစ်ခါတည်း ပြောင်းသွားတာပဲ"

"ဘာလဲ ကြည့်မရအောင် ရုပ်ဆိုးကုန်လို့လား"

"ဆောင်းစံပယ်က နောက်တတ်သားပဲ"

"ဒါနဲ့ မင်းက အဲဒီမှာ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ"

"ရှင် အတော်စပ်စုတဲ့ လူပဲ"

ဆောင်းစံပယ်က သူ့ကို စူးစူးလေးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အလိုမကျဟန်နှင့် ပြောသည်။ ။

"သူတစ်ပါးရဲ့ အကြောင်းကို စပ်စုတာ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ရှင့်"

"ဟာ - ဆောင်းစံပယ်က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ စကားကို စိတ်မဆိုးဘဲ ထိုသူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်

က် ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"ဆောင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကိုပဲ ရှင်ကမေးနေတယ်၊ ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်က အငှားကားမောင်းသမားစစ်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သိပ်ကို စပ်စုနိုင်လွန်းတယ်"

"တို့ နာမည်က ကျောက်ခဲလေ၊ အငှားကားမောင်းသမား မစစ်တစစ်ပေါ့"

"ရှင့်စကားက ဘယ်လိုလဲ"

"ဒီလိုလေ၊ တို့ က ကျပန်းအလုပ်လုပ်တာ၊ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပဲလေ၊ ဒါကြောင့် အခု အချိန်မှာ ကားမောင်းသမားဖြစ်ပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ "

"ဪ ... ဒီလိုလား"

"မင်းကိုကြည့်ရတာ ရိုးရိုးအေးအေးလေး၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ပေါင်းသင်းတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပေါင်းပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဒေါ်ရွှေစင်နဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ"

"ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ရှင်က ထပ်ပြီးစပ်စုပြန်ပြီ"

"မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုကိုမြင်ရပြီး အခုလိုမေးတယ်ဆိုတာ စေတနာနဲ့ မေးတယ်ဆိုတာ ယုံပါ"

ကျောက်ခဲရဲ့ မျက်နှာကို ဆောင်းစံပယ်က စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဖြေသည်။ ။

"ရှင့်နာမည်က တကယ်ပဲ ကျောက်ခဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲဒီနာမည်ကြီးက ကဗျာမဆန်လိုက်တာရှင်"

"ဒါပေမဲ့ တို့ က ဒီနာမည်ကိုသိပ်ကြိုက်တယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဈေးထဲသို့ ကျောက်ခဲက ကားကို ဂိတ်ကြေးပေးပြီး ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ။

"တစ်ခုတော့ မင်းကိုသတိပေးချင်တယ်၊ မင်းလက်ခံနိုင်မလား မသိဘူး"

"ဘာများ လဲရှင်"

"တို့ က ကားသမားဆိုတော့ သတင်းစုံကြားရတယ်၊ သိရှိရွှေစင်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လို့ ကြားတယ်၊ မင်းက မရှုပ်ဘဲ ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သူနဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး"

ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ စူးရှသောအကြည့်က ကျောက်ခဲပေါ်သို့ ထပ်ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

"ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကဲ - ရောက်ပြီ၊ အပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပေးရမလား"

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဘက်တန်း ဆိုင်အောက်တည့်တည့်မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ရပါတယ်၊ ဆောင်းဘာသာ သွားနိုင်ပါတယ်"

ဆောင်းစံပယ်က ကျသင့်သော ကားခငွေကို ထုတ်ပေးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ။

ဖြူစင်လှပလွန်းသော ဆောင်းစံပယ်ကိုကြည့်ပြီး ကျောက်ခဲရဲ့

ရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်နေ သည် ။

ဆောင်းစံပယ်ကို ရိုးသားသူတစ်ယောက်လို့ ထင်သည် ။ ဒေါ်ရွှေစင် နှင့် ပေါင်းပြီး ဆောင်းစံပယ်လေးရဲ့ ရိုးသားမှုတွေ ပျက်စီးသွားမှာ ကို နှမြောတသနေသည် ။

"တို့ သွားမယ်၊ မင်းကို တစ်ခုတော့မှာ လိုက်မယ်"

"ဘာလဲ ပြောလေ"

"တချို့လူတွေက အပြင်ပန်းက ရိုးသားသလိုနဲ့ ရှုပ်ထွေးပွေလီတတ် တယ်၊ လူတိုင်းကို မယုံဖို့ မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"တို့ သွားမယ်"

ကျောက်ခဲက နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည် ။ ဆောင်းစံပယ်က ကျောက်ခဲကို စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ။

"ကိုကျောက်ခဲ ရှင်က ကားသမားစစ်စစ် မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်တယ်"

အခန်း(၂)

ဆောင်းစံပယ်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သိင်္ဂီရွှေစင်ဆိုင်
ဘုတ်လှလှကြီးက သူမကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ။

မှန်တံခါးလက်ကိုင်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ။ အထဲမှာ လေ
အေးစက်တပ်ထား၍ အေးမြသောလေနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ထိလိုက်
သည်။ ။

အလှပြင်ရန် ထိုင်စောင့်နေသော အမျိုးသမီးအရွယ်စုံ၊ ပုံစံစုံကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။ ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေသော အ
လုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ဆောင်းစံပယ်က မေးလိုက်သည်။ ။

"အန်တီရွှေစင် ရှိပါလားရှင်"

"ဪ- ရှိတယ်၊ အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်ပါ"

ဖိုက်ဘာတံခါးကို ဆောင်းစံပယ်က တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အတွင်းခ
န်းထဲတွင် ထိုင်နေသော လှပချောမွေ့ ပြစ်မျိုးမှဲ့ပင်မထင်သော ဒေါ်ရွှေစ
င်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"အန်တီရွှေစင်"

"ဟယ် ဆောင်းစံပယ်၊ ရောက် လာပြီကိုး"

ဆောင်းစံပယ်ကိုမြင်ပြီး ဒေါ်ရွှေစင်က အားပါးတရ ဝမ်းသာစွာနှုတ်

ဆက်လိုက်သည်။

"လာမယ်ဆိုရင် ကြိုပြီးဖုန်းဆက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊
အန်တီလာကြိုမှာ ပေါ့ကွယ်"

"အန်တီရွှေစင် ဒုက္ခများမှာ စိုးလို့ ဆောင်းဘာသာပဲလာလိုက်တာပါ
"

"ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ"

"အခုမနက် လေယာဉ်နဲ့ ရောက်တာပါ၊ လေဆိပ်ကနေ
ဆိုင်ကိုတန်းပြီးလာခဲ့တာ"

"ဪ ဆောင်းလေးမောနေပြီ၊ ထိုင်ဦးနော်"

ဆောင်းစံပယ်ကို ဆက်တီမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ဒေါ်ရွှေစင်က သူ့ဆိုင်က
အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"မိမိရေ ဧည့်သည် နဲ့ မမအတွက် မုန့်နဲ့ ကော်ဖီလုပ်ခဲ့ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"အန်တီရွှေစင်ဆီမှာ ဆောင်းလေး အခုလောက် မြန်မြန်ကြီးလာနေ
လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိ ဘူး"

"ကြီးကြီးကို မနည်းကြီးခွင့်ပန်ပြီး ဆောင်း ထွက်ခဲ့ရတာပါ"

"အေးလေ၊ ကြီးကြီးက သူ့တူမလေးကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ"

"ဆောင်းကတော့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအလှ
ပြင်လုပ်ငန်းကို သိပ်ဝါသနာပါတယ်၊ သူများ လှဖို့ လုပ်ပေးရတာ ကုသို
လ်လည်း ရ ဝမ်းလည်း ဝတယ်နော် အန်တီရွှေစင်"

"ဟုတ်ပါ၊ ဆောင်းလေးရယ်"

ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ စကားကို ဒေါ်ရွှေစင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားပွဲပေါ်သို့ မီမီကလာချသည်။ ။

"ကဲ- အဆာပြေစားလိုက်ကြရအောင်၊ နေ့လယ်မှ ထမင်းစားကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရွှေစင်"

ဆောင်းစံပယ်က ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ဒေါ်ရွှေစင်နှင့်အတူ စားသောက်လိုက်သည်။ ။

"အန်တီရွှေစင်ရဲ့ ဆိုင်မှာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှစ်ယောက်လေ၊ ဒါလောက်များ တာတောင် တစ်ခါတလေ လက်မလည်ဘူး"

"လာပြင်တဲ့ လူတွေလည်း မနည်းဘူးနော်"

"အန်တီဆိုင်က နာမည်ရနေတယ်လေ"

"ဟုတ်မှာ ပါ အန်တီရယ်၊ လာပြင်တဲ့ သူတွေကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိပါတယ်"

"ဆောင်းလေးက ဒီမှာ အမြဲနေမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရွှေစင်၊ ဆောင်း အန်တီရွှေစင်ရဲ့ ပညာတွေကို သင်ယူရင်းနဲ့ အန်တီ ရွှေစင်နဲ့ အတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာတာပါ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဆောင်းကို အန်တီရွှေစင် မွေးစားလိုက်ပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရွှေစင်"

သွက်လက်ချက်ချာပြီး နုနယ်ချောမွေ့လှသော ဆောင်းစံပယ်ကို ဒေါ်
ရွှေစင်က သဘောကျစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ဆောင်းလေး ဒီမှာ ပျော်မှာ ပါ၊ အဖော်တွေလည်း အများကြီးရှိတာ
ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရွှေစင်"

"ဒီနေ့ ခရီးပန်းလာတယ်၊ ဆောင်းလေး နားလိုက်ဦး၊ နောက်နေ့မှ
ဆိုင်ထဲမှာ လေ့လာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဧည့်သည် တစ်ယောက်လာမှာ မို့ စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ
အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ရွှေစင်နှင့် ဆောင်းစံပယ်တို့ ထိုင်ပြီး စကားပြောဆိုနေကြသည်
။

စီးပွားရေး အလွန်အောင်မြင်ပုံရသော ဒေါ်ရွှေစင်ကို ဆောင်းစံပယ်
က အသေအချာ လေ့လာနေသည်။ ။

ဒေါ်ရွှေစင်ထံသို့ ဧည့်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူ
တို့ ဘာတွေပြောဆို ဆွေးနွေးနေသည် ကို ဆောင်းစံပယ်က မသိပါ။
ဒေါ်ရွှေစင်က ပြောဆိုနေသော စကားများကို နားမထောင်ချင်ပုံပေါ်၍
အလိုက်သိစွာ ဆိုင်ခန်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အပေါက်ဝကနေရပ်ပြီး လက်မလည်အောင် အလုပ်များ နေသော အလုပ်သမားများကို ကြည့်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော အလှပြုပြင်နည်းတွေကို ကြည့်ရင်းနဲ့ မှတ်သား နေသည်။

ဒေါ်ရွှေစင်နှင့် ဧည့်သည် အမျိုးသမီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဧည့်သည် အမျိုးသမီးကို ဆိုင်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ပြီး ဒေါ်ရွှေစင်က လှည့်လာသည်။

"ကဲ- အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ အသံကြောင့် အလုပ်သမားတွေက လုပ်နေသော အလုပ်ကိုရပ်ပြီး ဒေါ်ရွှေစင်ထံ သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေစင်က ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး ပြုံးချိုစွာပြောသည်။

"ဒီမိန်းကလေးက မမရဲ့ မွေးစားသမီးလေး ဆောင်းစံပယ်ပါ။ သူက ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်သင် ဝင်လုပ်မယ်၊ မမရဲ့ ဆောင်းလေးကို မင်းတို့ အားလုံး တာဝန်ယူပြီး သင်ပေးရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရွှေစင်"

"ကဲ- အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

ဒေါ်ရွှေစင်က အလုပ်သမားရှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ဆောင်းစံပယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုအလုပ်သမား ရှစ်ယောက်ထဲက လေးယောက်က ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ အိမ်မှာ အတူနေသည် ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

ဒေါ်ရွှေစင်နှင့်အတူနေသော မိမိ၊ ဝင်းဝင်း၊ စန်းကြူနှင့်မော်လီတို့ အနက် မော်လီရဲ့ အကြည့် တွေက ခင်မင်မှုကင်းမဲ့နေသည် လို့ ဆောင်းစံပယ်က ထင်သည်။

"ဆောင်းလေးကို အိမ်ခေါ်သွားရင်းနဲ့ မမပြန်တော့မယ်၊ မိမိတို့ ဆိုင်

ပိတ်ခဲ့ကြနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမရွှေစင်"

"လာ ဆောင်းလေး သွားစို့"

ဒေါ်ရွှေစင်နှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည် ။
မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားသော အက်(စ)အီးလီမိတက် ကားဆီသို့ ဒေါ်
ရွှေစင်က လျှောက်သွားသည် ။

"သေတ္တာကို နောက်ခန်းမှာ တင်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရွှေစင်"

ဆောင်းစံပယ်က သူမရဲ့ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို နောက်ခန်းမှာ
တင်ပြီး ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းဆီသို့
ဒေါ်ရွှေစင်က မောင်းလာခဲ့သည် ။

အပြစ်ကင်းစင်အောင်လှသလို စီးပွားရေးကျွမ်းကျင်ပြီး ကားကို ကျ
င်လည်စွာမောင်းနေသော ဒေါ်ရွှေစင်ကို ဆောင်းစံပယ်က အားကျစွာ
ကြည့်နေသည် ။

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲသို့ ဒေါ်ရွှေစင်က ကားကို မောင်းဝင်လိုက်
သည် ။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရပ်လိုက်သည် နှင့် သံပန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆ
င်းကြိုသော မိန်းမပျိုလေးကို တွေ့ရသည် ။

"ခြူးမရေ၊ ကားထဲကသေတ္တာ လာသယ်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ခြူးမဆိုသော အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးက သွက်လ

က်စွာ ကားထဲက သေတ္တာကို လာသယ်သည်။ ။

"ဆောင်းလေးရေ၊ ဒါအန်တီရွှေစင်ရဲ့ အိမ်ပဲ"

ဧည့်ခန်းဆီသို့ဝင် လာပြီး ဆက်တီမှာ ဒေါ်ရွှေစင်က ဝင်ထိုင်၍ ဆောင်းစံပယ်ပါ ထိုင်လိုက် သည်။ ။

"ခြူးမရေ မင်းအမေကိုပြောလိုက်၊ အန်တီတို့ နှစ်ယောက် ထမင်းစားမယ်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ခြူးမက ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ချလိုက်သည်။ ။

"ခြူးမ အန်တီရဲ့ ဘေးကအခန်းကို ယူသွား၊ အဲဒီအခန်းမှာ ဒီကဆောင်းစံပယ်ကို နေရာ ချပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ဟုတ်ကဲ့ရှင့်ကို ထပ်တလဲလဲသုံးနေသော ခြူးမကို ဆောင်းစံပယ်က ပြုံးပြီးလေး ကြည့်မိနေ သည်။ ။

"ထမင်းစားပြီးမှ နားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီရွှေစင်"

ဒေါ်အေးဘုံ သူက ဆောင်းစံပယ်တဲ့ ၊ ရွှေစင်တို့ နဲ့ အတူနေမယ့် မွေးစားသမီးပေါ့

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး"

"ဒီအိမ်မှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဒေါ်အေးဘုံတို့ သားအမိကပဲ လုပ်တယ် လေ"

ဆောင်းစံပယ်က ဖော်ရွေသောအပြုံးနှင့် ဒေါ်အေးဘုံကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်အေးဘုံက မုဆိုးမဆိုတော့ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ ဒီမှာ နေနိုင်တယ်လေ"

ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပိုင်းမှာ ဆောင်းစံပယ်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ- ဝအောင်သာစားတော့ ဆောင်းလေး၊ ဒေါ်အေးဘုံတို့ သားအမိက အချက်အပြုတ် သိပ်ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရွှေစင်"

ဆောင်းစံပယ်က ထမင်းတစ်လုတ်နှစ်လုတ်စားလိုက်ရုံနှင့် ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ အပြောကို ထောက်ခံ မိသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်အေးဘုံတို့ လက်ရာက သိပ်ကိုစားလို့ ကောင်းပါတယ်"

"စားပါကွယ်၊ ဒေါ်အေးဘုံကို အခုလိုချီးကျူးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဆောင်းစံပယ်က ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာ စားသောက်နေသည် ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးဘုံက သဘောကျစွာ ပြုံးနေသည်။ ။

ဒေါ်ရွှေစင်က စားသောက်ပြီး ခြူးမကို အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ။

"ခြူးမရေ မင်းမမကို အခန်းလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

"ကဲ- ဆောင်းလေး သွားနားလိုက်နော်၊ လိုတာရှိတာ ခြူးမကို ခိုင်း

ပေါ့၊ အန်တီရွှေစင် သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လာ မမ"

ခြူးမခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဆောင်းစံပယ်က လိုက်ခဲ့သည် ။ ခေတ်မီသားနားသော အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ပါပြီ။

"ဒီအခန်း မမနေရမှာ ပါ၊ အခန်းကို ပြင်ထားတာ ကြိုက်ရဲ့ လားဟင်"

"ကြိုက်ပါတယ်"

"မမနာမည်က ဆောင်းစံပယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ခြူးမ မမကို မမဆောင်းလို့ ခေါ်ရင် ရမလား"

"ရပါတယ် ခြူးမရယ်၊ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ"

"မမဆောင်းကိုမြင်လိုက်ကတည်းက သဘောကောင်းမယ်လို့ ခြူးမ ထင်တယ်လေ"

"ပေါင်းကြည့်ပေါ့ ခြူးမရယ်၊ လူ့အကြောင်းဆိုတာ ပေါင်းမှ သိရတာ မဟုတ်လား"

ဆောင်းစံပယ်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လေးနှင့်ပြောပြီး ခုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည် ။

"ရေချိုးခန်းက တွဲလျက်ပဲ"

"ကောင်းပါပြီ ခြူးမရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မမဆောင်း နားဦးနော်၊ ခြူးမ အမေ့ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ခြူးမ ထွက်သွားပြီး ဆောင်းစံပယ်က ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည် ။
ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည် ။

အခန်း(၃)

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ခြူးမလာနှိုးမှ ဆောင်း
စံပယ်က အိပ်ရာက နိုးသည် ။

"မမဆောင်း ထတော့နော်၊ အန်တီရွှေစင်တို့ ပြန်ရောက်ကြပြီ"

"ဪ- ဟုတ်လား၊ တော်တော်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားတာပဲ"

ဆောင်းစံပယ်က အိပ်ရာကထပြီး လုံချည်ကိုပြင်ဝတ်ကာ တွန့်ကြေ
နေသော ဘလောက်စ် လေးကိုဆွဲချလျက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်
။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံရှိနေပြီ။ ဆိုင်မှ ပြန်ရောက်ပြီး ရေးမိုးချိုး ပြင်ဆင်
ပြီးနေကြပြီ။

"လာ ဆောင်းလေး"

ဒေါ်ရွှေစင်က ဆောင်းစံပယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ ဆောင်းစံပယ်က
ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"မနက်ဖြန်ကစပြီး ဆောင်းစံပယ် ဆိုင်ကိုလိုက်မှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်မိမိ၊ ဒါကြောင့် ဆောင်းလေးကို သင်ပေးဖို့ အလှည့်ကျ
တာဝန်ယူကြရမယ်"

"ကောင်းပါပြီ မမရွှေစင်၊ အရင်ဦးဆုံး မိမိက မျက်နှာအလှပြင်တာ

ကိုသင်ပေးမယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ တတ်သွားပြီးတော့ ဝင်းဝင်းက ဆံပင်အလှပြင်တာ သင်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရွှေစင်"

"တဖြည်းဖြည်း အလုပ်ကသင်သွားမှာ ပါကွယ်၊ ဆောင်းလေးကသာ စိတ်ဝင်တစားရှိဖို့ လိုတာ"

"ဆောင်းက သင်ချင်လွန်းလို့ လာတဲ့ သူပဲ အန်တီရွှေစင်ရယ်၊ တတ်အောင်သင်မှာ ပါ"

"အင်္ကျီချုပ်တာတော့ ဆောင်းလေးက တကယ်တော်တယ်၊ မမဆိုရင် သူချုပ်တာတွေပဲ ဝတ်နေတာသာကြည့်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဝင်းတို့ အင်္ကျီချုပ်ခ မကုန်တော့ဘူးပေါ့"

"ရပါတယ်မမဝင်းရယ်၊ ဆောင်းချုပ်ပေးမှာ ပေါ့"

"တို့ က ခေတ်ဆန်ဆန်မှ ဝတ်တတ်တာ၊ ဆောင်းစံပယ် ချုပ်တတ်ပါ့မလား"

မော်လီက ဆောင်းစံပယ်ကို နှိမ်ချင်သည် ။ မျက်နှာပေးနှင့် မေးလိုက်သည် ။

"မမကိုယ်တိုင် ဆောင်းလေးရဲ့ လက်ရာကိုအားပေးနေတာ၊ ဆောင်းလေးက ဘယ်လောက် လက်စွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်"

ဒေါ်ရွှေစင်က ဝင်ပြောလိုက်တော့ မော်လီက ငြိမ်သွားသည် ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ကျေနပ်ခြင်း မရှိပါ။

"မမရွှေစင် ဆောင်းစံပယ်ကို ပုံစံပြောင်းဖို့ တော့ လိုမယ်ထင်တယ်"

မိမိက ရိုးရိုးလေးဖြစ်နေသော ဆောင်းစံပယ်ကို ကြည့်ပြီး အရေးဆိုလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းလေးလှသွားအောင် လုပ်ပေးရမယ်"

"အဲဒီကိစ္စ မိတို့ တာဝန်ယူပါတယ် မမရွှေစင်"

မိမိက အားတက်သရော ပြောသည်။ ။ ဆောင်းစံပယ်က မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ခုပုံစံလေးနဲ့ ပဲ ဆောင်းနေချင်ပါတယ် မမတို့ ရယ်"

"အလှပြင်ဆိုင်မှာ လုပ်ပြီး အခုလိုပုံစံတုံးတုံးကြီးနဲ့ မလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ဆောင်းစံပယ် ကိုယ်တိုင်က ခေတ်ဆန်ဆန်လေးနဲ့ လှနေမှ ဖြစ်မှာ ၊ နော် မမရွှေစင်"

ဝင်းဝင်းကပါ ထောက်ခံပြီး ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ ကူညီအားဖြည့်မှုကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းလေး၊ အန်တီရွှေစင်တောင် ဘယ်လိုပြင်ထားတယ်ဆိုတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား"

နဂိုရှိရင်းစွဲအလှပေါ်တွင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုများ ဖြည့်စွက်ထား၍ ဒေါ်ရွှေစင်က အမည်နှင့် လိုက်အောင် ရွှေစင်ရုပ်လေးနှယ် လှပနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

ဆောင်းစံပယ်က သူမရဲ့ ပင်ကိုအရိုးခံအလှကို မဖျက်ဆီးချင်သော်လည်း ရောမရောက်လျှင် ရောမသားလို ကျင့်ကြံရမည်ဆိုသော သဘောတရားကို လက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ဆောင်းစံပယ်၊ ဝင်းတို့ လုပ်ပေးတာ လက်ခံမလား"

"မမဝင်းတို့ က စေတနာနဲ့ လှစေချင်လို့ လုပ်ပေးတာဆိုတော့ လက်ခံရမှာ ပေါ့"

"အန်တီရဲ့ ဆောင်းလေးက လိမ္မာလိုက်တာ"

ဒေါ်ရွှေစင်က သဘောကျစွာ တပြုံးပြုံးနှင့် ဖြစ်နေသည် ။ ညစာထမင်းစားသောက်ပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့နေ၍ ဆောင်းစံပယ်က ထိုစကားဝိုင်းထဲ ပါနေရသည် ။

ထိုစဉ်မှာ တယ်လီဖုန်းသံက မြည်သည် ။ ဒေါ်ရွှေစင်က ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီ၊ အခုပဲလာခဲ့မယ်"

ဒေါ်ရွှေစင်က ရေးကြီးသုတ်ပျာဟန်နှင့် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည် ။

"မမ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

ပြောဆိုပြီး ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲကာ ကားမောင်းထွက်သွားသည် ။

"အန်နီရွှေစင်တစ်ယောက်တည်း မိုးချုပ်ကြီး သွားတယ်နော်"

"အခုမှ ရောက်တဲ့ ဆောင်းစံပယ်အတွက် မမရွှေစင် ခုလို ရေးကြီးသုတ်ပျာထွက်တာ ထူးဆန်းပေမယ့် မော်လီတို့ အတွက်တော့ ရိုးနေပါပြီ"

မော်လီက မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ဒေါ်ရွှေစင်ကို ဝေဖန်နေသည် ။

"ဘာလဲမော်လီ မမရွှေစင်ကို မကျေနပ်တာလား"

မော်လီနှင့် သိပ်အစေးမကပ်သော မိမိက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

"အမလေး မကျေနပ်ဘူးလို့ မပြောရဲပါဘူးတော်၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို မော်လီတို့ က ကြောက်တတ်ပါတယ်"

မော်လီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုယ်ကို လှုပ်ကာယမ်းကာနှင့် သူတို့ အနားမှ ထွက်သွားသည်။ ။

စကားဝိုင်းက အချိန်အတော်ကြာ အရှိန်ကောင်းပြီးမှ ဝိုင်းဖျက်ပြီး အလျှိုလျှို အိပ်ရာဝင်ကြ သည်။ ။ ထိုအချိန်ထိ ဒေါ်ရွှေစင်က ပြန်မလာ သေးပါ။

"အန်တီရွှေစင် ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလာတာလည်း မသိဘူး၊ အရေးတကြီး နိုင်ပုံပဲ၊ ဘယ်သူ့ ဆီကလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ"

ဆောင်းစံပယ်က အိပ်ရာထဲလှဲပြီး အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ပင် အတွေး တွေဝေနေသည်။ ။

ကားသံကို နားစွင့်နေရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ ဒေါ်ရွှေစင် ညဉ့် နက်မှ ပြန်လာမည်ကို ဆောင်းစံပယ်က မသိပါ။

ဒုရဲအုပ်လေး မြင့်ဇော်ကိုးက သူ့ရဲ့ ရာမဟာမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သမိုင်းအောင်သိဒ္ဓိလမ်းထဲ သို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ။ အသင့်အတင့်ကျယ် သော ခြံဝန်းထဲရှိ တစ်ထပ်တိုက်လေးရှေ့သို့ မောင်းဝင်ခဲ့ သည်။ ။

ဆိုင်ကယ်သံကြားပြီး အိမ်ထဲက အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး ဝဝဖိုင့် ဖိုင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာသည်။ ။

"သားရယ် မိုးချုပ်လိုက်တာကွယ်၊ ပြန်မလာသေးလို့ အမေစိတ်ပူလိုက်တာ"

"အမေကလည်း အလကားစိတ်ပူနေတယ်၊ တစ်ခါတလေ အလုပ်က မပြတ်လို့ မပြန်နိုင်ဘူး အမေရဲ့ "

"ခါတိုင်းနောက်ကျမယ်ဆို ပြောသွားရင်သွား၊ မသွားရင် လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ပြောလည်း မသွား၊ ဖုန်းလည်း လှမ်းမဆက်တော့ စိတ်ပူတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ သားမှားသွားတယ်၊ အမေ စိတ်ဒုက္ခရောက်တဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်း ပါဘူး"

"ရပါတယ် သားရယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ဖုန်းဆက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ"

တစ်ဦးတည်းသောသားကို ငုံထားမတတ်ချစ်သော မိခင်ကြီး ဒေါ်မွှေးက သားကို ခွင့်လွှတ် သောအပြုံးနှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ရေချိုးပြီးမှ စားမလား၊ ဟင်းတွေကို နွေးထားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

မြင့်ဇော်ကိုးက သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကာ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစား များကိုချွတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ။ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ထွက်လာတော့ ပူနွေးနေသော ထမင်းပွဲနှင့် အသင့် စောင့်နေသော မိခင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။

"သားကိုမစောင့်နဲ့ အမေ၊ စားပြီးရင် အားလုံး သားဆေးကြောလိုက်မယ်"

"ရပါတယ်ကွယ်၊ အမေဆေးမှာ ပေါ့"

"အမေ ဘုရားသွားရှိခိုးပါ၊ သားဘာသာသား လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့လုံး အမေပင်ပန်းနေ တာ နားလိုက်ပါအမေရယ်"

"အမြဲတမ်းနားနိုင်အောင်လို့ သားကြိုးစားပါလား"

"ဘာများ လဲ အမေ"

"အမေ့ကိုကူလုပ်ပေးမယ့် ချွေးမလေးတစ်ယောက် ရှာပါလား"

"ဟာ အမေက နောက်ဆုံး အဲဒီဘူတာကိုပဲ ဆိုက်တာပဲ"

"သားအသက်မငယ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားသင့်ပြီ၊ အမေက မိန်းမယူဖို့ ပြောတိုင်း ဘာပြုလို့ ငြင်းနေရတာလဲ"

"အခုလိုနေတော့ အမေတို့ ကို သားက ပိုပြီးပြုစုနိုင်တာ မဟုတ်လား"

"

"ဆင်ခြေတွေလျှောက်ပေးမနေနဲ့ ၊ သားစိတ်ကြိုက်ရှာမှာ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အမေရှာပေးရမှာ လား"

"အမေမရှာပါနဲ့ ၊ သားဘာသာသားပဲ ရှာပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ တစ်နှစ်အချိန်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီအတွင်းမှာ တွေ့အောင်ရှာ၊ မတွေ့ရင် အမေစီစဉ်တာကို လက်ခံရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ စိတ်ချ"

မိခင်ကို ကတိပေးလိုက်ရင်းနှင့် မနက်က လေဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့သော မိန်းမလှလေး ဆောင်းစံပယ်ကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည် ။

ထိုမိန်းကလေးသည် တဒဂ်အတွင်းမှာ ပဲ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို

သိမ်းကျုံးဖမ်းစားသွား သည် ။

"တောက်၊ သိင်္ဂီရွှေစင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ငါမိုက်မဲစွာ စိတ်ဝင်စားလိုက်မိပြီပဲ"

သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်စွာနှင့် စားသောက်ပြီးသော ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောသိမ်းဆည်း လိုက်သည် ။

နုနုမွတ်မွတ်နှင့် အပြစ်ကင်းစင်သော ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ မျက်နှာလေး က သူ့အတွေးအာရုံထဲ မကြာခဏ ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်နေသည် ။

"ဆောင်းစံပယ်ရယ်၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ရွှေစင်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာလဲ"

"သူက အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာတာလို့ ပြောတာပဲ၊ တကယ်ပဲ သူ့စကားက အမှန်လား"

ဆောင်းစံပယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မြင့်ဇော်ကိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တွေးစရာအမျှင်တန်းနေသည် ။

သည် နေ့ သူတို့ စောင့်မျှော်နေသူတစ်ယောက်သည် မော်လမြိုင်က ရောက်မလာခဲ့ပါ။

"ငါတို့ စောင့်ကြည့်နေမှာ သိလို့ ဟိုလူခြေရာဖျောက်ထားတာ ထင်တယ်"

အလုပ်ကိစ္စများ ဆီသို့ အတွေးက ရောက်သွားပြန်သည် ။

အိုပီမ ပေပြာခ င်မ့၁ ဆောင်းစံပယ်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို တော်တော်များများ တွေးမိသည် ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒေါ်အေးဘုံနှင့် ခြူးမက အားလုံးအတွက် ထမင်း ချိုင့်ကို ပြင်ဆင်ပေး သည် ။ စောစီးစွာ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဆောင်းစံပယ်က ခြူးမတို့ ကို ဝင်ရောက်ကူညီသည် ။

"ရပါတယ် မမဆောင်းရယ်၊ ခြူးမတို့ လုပ်နေကျပါ"

"အားလုံးအတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ရတာ ကသီလင်တဖြစ်နေတာ မကြည့်ရက်ပါဘူး ခြူးမရယ်"

"မမဆောင်းက ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်အောင် သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ စိတ်ထားရှိ တယ်နော်"

"ဟော- ခြူးမက မြှောက်နေပြန်ပြီ"

"တကယ်ပြောတာပါ၊ မြင်မြင်ချင်းကတည်းက မမဆောင်း စိတ်ကောင်းရှိမယ်လို့ အမေ့ကို တောင် ပြောပြသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းရေ၊ သမီးက ဆောင်းကို အခင်ကြီးခင်နေပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ နဲ့ မမဆောင်းက လုံးဝမတူဘူး"

"သူတို့ ဆိုတာက"

"သူတို့ ဆိုတာ သူတို့ ပေါ့ မမဆောင်းရယ်"

"ဟဲ့- ခြူးမ၊ ဘယ်သူ့အကြောင်း အတင်းချနေတာလဲ"

မော်လီက ဗြုန်းစားကြီး မီးဖိုချောင်ဝသို့ ရောက် လာပြီး မေးသည် ။

"ခြူးမက ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး မမမော်လီ"

ဆောင်းစံပယ်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ဖာထေးလိုက်သော်လည်း
မော်လီရဲ့ မျက်နှာက ကြည်လင်ခြင်းမရှိပါ။

"ကဲ- မမဆောင်းရေ၊ ထမင်းချိုင့်တွေပြီးပြီ"

"ကားထဲကို မမဆောင်း သွားထည့်ထားလိုက်မယ်"

ငါးဆင့်ချိုင့်၊ လေးဆင့်ချိုင့်တွေကို ဆွဲပြီး ခြူးမနှင့်ဆောင်းစံပယ်က
ကားဆီသို့လျှောက်ခဲ့ သည် ။ ခြူးမက တိုးတိုးတိတ်တိတ် အတင်းနှက်
လိုက်ပြန်သေးသည် ။

"အားလုံးထဲမှာ အဲဒီမိန်းမကြီးက အဆိုးဆုံးပဲ"

"ဟုတ်လား"

"သိပ်စိတ်ပုပ်တာပဲ၊ ခြူးမတို့ သားအမိကို အရမ်းနိုင်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ထိပ်တိုက်မတွေ့နဲ့ ပေါ့ကွယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နေ
လိုက်ပါ"

"ခြူးမတို့ က ဘယ်သူနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် အရှုံးဘက်ကမို့ ရှောင်ပါတယ် မမ
ဆောင်းရယ်"

ခြူးမလေးကို စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆောင်းစံပယ်က ကြည့်သည် ။

"မြန်မြန်သွားမှ ၊ တော်ကြာ တွတ်ထိုးနေတယ်ဆိုပြီး အပြစ်ပြောဦးမ
ယ်"

ခြူးမက ခပ်သုတ်သုတ်လေး ကားနားက ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ဒေါ်
ရွှေစင်ရဲ့ အိမ်မှာ နေနေသောသူများမှာ အကြင်နာတရားခေါင်းပါးနေပုံ
ကို ဆောင်းစံပယ်က ရိပ်စားမိသည် ။

ဝင်းဝင်းနှင့် စန်းကြူက ကြိုတင်ထွက်သွားကြပြီ။ ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ ကား

နှင့် မိမိ၊ မော်လီနှင့် ဆောင်းစံပယ်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။
